

Obsah

Slovo na úvod k rozšírenému vydaniu.....	5
Úvod zostavovateľov.....	7
Zoznam skratiek.....	10
Predslov.....	12

Spomienky

V rodine.....	19
Nová rodina.....	23

Tri odlúčenia

Matka.....	31
Otec.....	33
Mya.....	35
Iná spomienka na Myu.....	37

Myšlienky o rodine

Láska.....	41
Starí ľudia.....	45
Dom.....	47
Cirkev a rodina.....	49
Evanjeliové rady.....	51
Rodinné spolužitie.....	53
Hedonizmus.....	55
Výchova.....	57

Dedičstvo	59
Eucharistia a rodina.....	61
Nazaretská rodina	63
Obdobie zasnúbenia.....	67
Deti.....	69
Nerozlučiteľnosť.....	71
Laici.....	73
Matka	77
Mária - vzor	79
Manželstvo	83
Otec	89
Malá cirkev	93
Chudoba.....	95
Skúšky.....	97
Kňazstvo a manželstvo	99
Sviatosť	103
Svätosť	107
Služba	111
Spoločnosť.....	113
Dejiny	117
Svedectvo.....	119
Tri stavy	121
Rovnosť.....	129
Jednota.....	131
Panienstvo	133
Život a láska	135

Tri odlúčenia

Matka

V pohrebnej atmosfére vojny som prišiel o rodičov. Mama zomrela potichu, tak ako žila. Pri pomyslení na ňu nenachádzam nič, v čom by sa líšila od reholnej sestry, od tej chvíle, čo celý deň a časť noci vykonávala všetku prácu s pohľadom na Boha, v spojení s Bohom, ponorená do vlastnej pokory ako do atmosféry dokonalej služby. Pri práci sa nikdy nestážovala a pracovala neprestajne. Nevedela ani čítať, ani písať, jej vnútorný život teda tvorilo len rozjímanie a modlitba.

Cítila sa zle a my deti sme ju odviezli na kliniku do Ríma, aby podstúpila ťažkú chirurgickú operáciu. Počas operácie sa dušou presťahovala k Bohu: sama, ako vždy, v tých najťažších chvíľach.

Na konci roka 1941 som si zapísal do denníka: „Keď myslím na svoju matku, myšlienky mi stúpajú k matke Krista, pretože jej osud pracujúcej ženy, ktorá žila v bolesti a v utrpení, v práci bez oddychu, mi ponúka obraz tej mladej Izraelčanky, ktorú preniklo sedem mečov.

Ešte žila – skôr než zomrela uprostred útrap počas operácie, ktorá sa viac podobala na krvipreliatie –, a už pomyslenie na ňu a jej zjav vo mne vyvolávali viac úzkosť ako nehu: pretože tá prísna tvár etruskej ženy niesla znaky a spomienky na utrpenie, svoje i svojich blízkych, celej jednej tragickej generácie.

Jej úsmev hraničil s bolestným sťahom: usmievala sa na nás, no trpela, plakala a modlila sa sama. Striedma v prejavoch, bozkávala len málokedy svoje deti, len keď odchádzali, alebo sa vracali po dlhej neprítomnosti; no vo svojej zdržanlivosti žila a strávila sa pre ne: hltala ich očami; čakala ich v noci a odriekala pritom ruženec; a potom, keď sa vracali, dbala na to, aby preskúmala ich ducha, aby ona – analfabetka – doň vložila zárodky Božej vedy. Zomrela na vykrvácanie: a bola obetou Ježišovi, ktorým sa živila.“ (O, s. 100 – 101)

Otec

V novembri v roku 1942 zomrel aj môj otec. Počas jednej tmavej vojnovnej noci, hneď ako som sa dozvedel o kríze jeho zdravotného stavu, ponáhlal som sa do Tivoli; dobehol som do nemocnice ponorenej do tmy, kde som horko-ťažko našiel niekoho, kto by mi poskytol informácie. Tá novinka bola, že otec zomrel a bol v márnici. S námahou som tam vošiel, kde som v žiare sviečky ešte kontemploval tú vznešenú tvár, ktorá pred druhými ukrývala utrpenie. V to ráno si privstal, aby išiel na službu do kostola Chiesa della Carità; a tam, oblečený ako brat zo Spolubratstva sa počas modlitby cítil zle. Vlastne vyhasol pred oltárom, akoby sa obetoval. (O, s. 101)

Mya

Ráno 18. júna 1972 si moja manželka pri schádzaní z postele zlomila ľavú stehennú kosť. Od toho dňa žila moja bytosť osem až desať hodín denne na klinike Moscati, kde Myu trápili bolesti zo zlomeniny a trpela samotou. V novembri narazila do čohosi pravým kolenom a opäť trpela. Začala chodiť s „chodítkom“ ... a teraz sa má utiahnuť do postele a čakať: našťastie doma, kam sme sa mohli vrátiť 30. septembra.

Na jeseň v roku 1973, keď bola v takomto zdravotnom stave, pocítila bolesti, ktoré po rôznych analýzach odhalili leukémiu. Syn Mario, chirurg, a my všetci sme ju nabádali, aby sa vrátila na kliniku Moscati. Nakoniec sa rozhodla, s bolesťou a hnevom: ten hnev sa prejavoval urážlivým slovníkom, neraz hrozným voči manželovi a deťom.

Choroba sa zhoršila. Neprestajne som sa modlil, aby sa jej vrátilo zdravie, alebo aby sa chcela zmieriť s Bohom. Misijné sestry Najsvätejšieho Srdca Ježišovho s rozvahou robili to isté.

Úbohé stvorenie malo pre transfúzie ukrutné bolesti. V druhej polovici apríla (1974) mi vyznala lásku, ktorú ku mne prechovávala: nikto – priznala – ju tak ako ja nikdy nemiloval. Vyjadrila mi svoju najväčšiu túžbu vrátiť sa domov. Nielen to: pri telesnom utrpení, medzi injekciami a rôznou liečbou chcela každodenne pristupovať ráno k svätému pri-

jímaniu; a dokonca v tých najbolestivejších okamihoch bolo vidieť, že myslí na Boha. Počas jedného z posledných dní ma vyzvala, aby som sa nahlas modlil, a ona, ak mohla, slabým hlasom opakovala a ak nie, modlila sa v duchu.

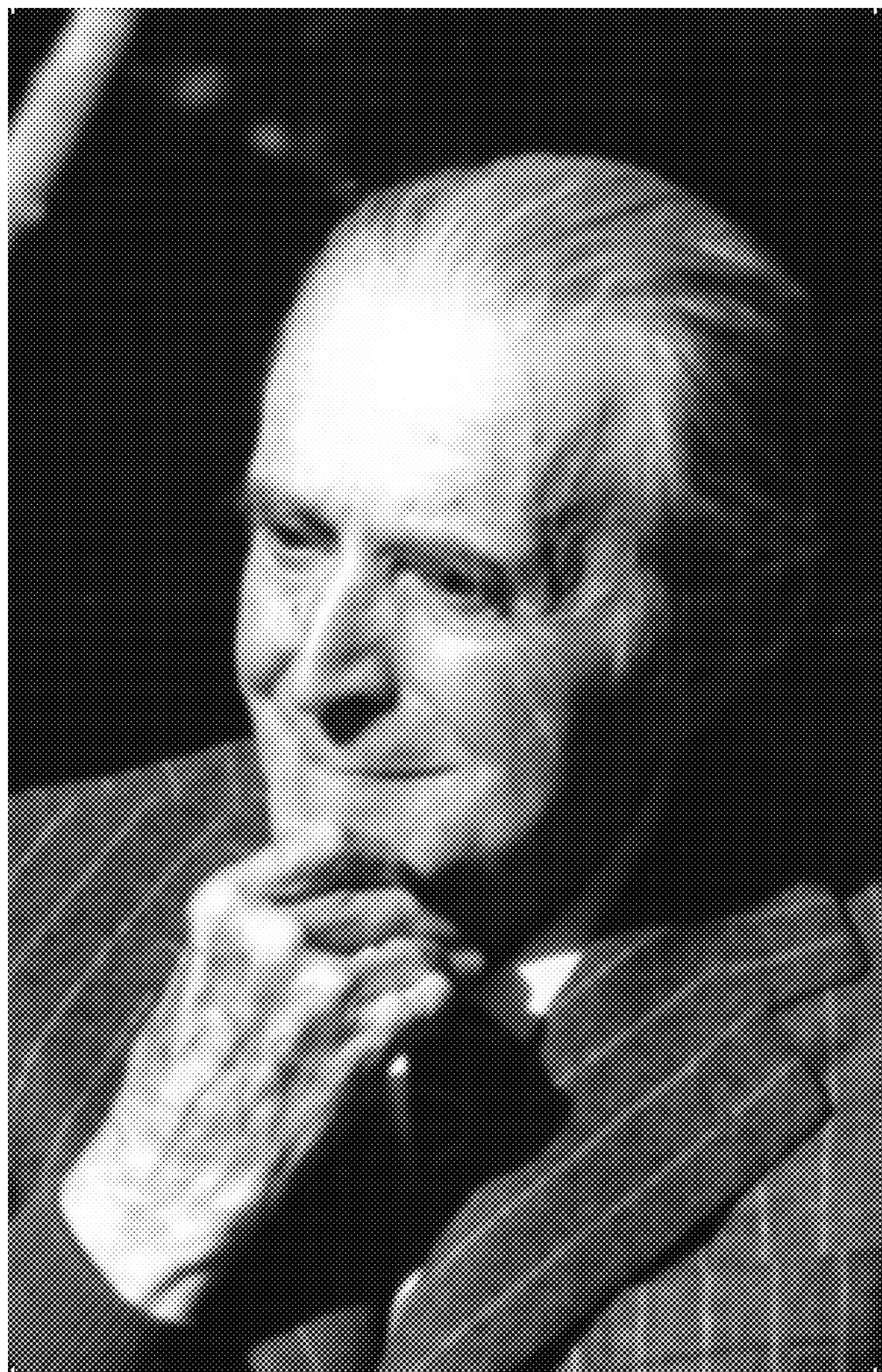
Vzali sme ju domov. Posledná transfúzia ju stála hodiny bolesti. Jedna vec ma teraz uspokojovala: že na klinike ma nie raz prosila, aby som jej odporúčal nejaké modlitby, lebo sa chcela modliť.

Deň pred smrťou, keď podľa lekárov bola viac mŕtva ako živá, počul som ju vzývať Ducha Svätého. V tom utrpení sa mi dostalo veľkej potechy.

Bolo to ťažké pochopiť, ale 1. mája 1974 zomrela doma vo svojej posteli v pokoji. Všetci doma plakali a nemalo to konca.

Nasledujúci deň sme nemohli podať do novín oznámenie o úmrtí, pretože z dôvodu Sviatku práce sa nepracovalo a noviny nevyšli. Oznámenie o pohrebe vyšlo až 3. mája. Plakal som preto viackrát. Bolo až zázračné vidieť dav ľudí, ktorí sa zišli v Kostole sv. Pia X. na omšu. V kostole už nebolo miesta. A všetci boli dojatí.

Moje utrpenie sa ukončilo pokojnou dôverou, že je v raji: bola hrdinská, čistá, dobrá, vzorná matka. (O, s. 167 – 168)

Igino Giordani

Rodina

Spomienky, myšlienky zo spisov, listov, príhovorov

Z talianskeho originálu *Igino Giordani: La Famiglia. Ricordi pensieri da scritti, lettere, discorsi. II edizione ampliata*, Città Nuova Editrice, Roma 2005, preložila Katarína Jančišinová

Obálku navrhli a spracovali Zuzana a Jozef Turlíkovi
Graficky upravil Ivan Pokrývka
Fotografie: archív Centra Igina Giordaniho

Vydalo Vydavateľstvo Nové mesto, s. r. o.,
Cablkova 10, 821 04 Bratislava, v roku 2019
ako svoju 145. publikáciu
Edícia Rodina
Editor a zodpovedný redaktor Michal Chuda

Prvé vydanie
140 strán

Z dodanej sadzby vytlačilo
Vydavateľstvo Michala Vaška, Prešov

www.nm.sk
knihy@nm.sk

ISBN 978-880-89621-45-3